

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SCInvest s. r. o., Majerská cesta 96, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Milošom Barancom, Majerská cesta 96, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 76/2013 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SCInvest s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SCInvest s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžf 76/2013 z 30. októbra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou správneho konania pred Daňovým úradom Banská Bystrica a Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, ktorého výsledkom bol právoplatný dodatočný platobný výmer č. 9600401/5/1126705/2012/Rač z 21. júna 2012 (ďalej len „platobný výmer“). Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... predmetný platobný výmer dala sťažovateľka preskúmať v rámci správneho súdnictva, a to v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 24 S 134/2012, kde bola jej žaloba zamietnutá rozsudkom krajského súdu č. k. 24 S 134/2012-82 z 19. apríla 2013. Následne bola sťažovateľka účastníčkou odvolacieho konania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 76/2013, v ktorom bol potvrdený prvostupňový rozsudok, a to napadnutým rozsudkom z 30. októbra 2014. Sťažovateľka je presvedčená, že napadnutým rozsudkom došlo zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k zásahu do jej ústavných práv a jej ústavné práva boli týmto rozhodnutím porušené.“.

Sťažovateľka sa domnieva, že jej práva zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené „... prvostupňovým rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, ako aj napadnutým rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky...“.

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj jemu predchádzajúci prvostupňový rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sú postihnuté arbitrárnosťou výnimočného rozsahu.“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej podrobne opisuje priebeh konania tak pred Daňovým úradom Banská Bystrica a Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, ako i pred Krajským súdom v Banskej Bystrici a najvyšším súdom. Následne konštatuje, že „... všetky tieto štyri štátne orgány sa stretli s námietkou zaujatosti, ktorú sťažovateľka uplatnila pred vydaním platobného výmeru. Námietka zaujatosti sťažovateľky bola podaná

ústne do zápisnice u správcu dane - Daňového úradu Banská Bystrica 7. júna 2012. Toto podanie bolo formálne uznané ako námietka zaujatosti naposledy v napadnutom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to na strane 2, v druhom odseku, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza a nerozporuje, že Krajský súd v Banskej Bystrici poukázal na to, že obsah podania žalobcu označený ako návrh na zastavenie konania mal charakter námietok zaujatosti. Zo všetkých vyjadrení Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má sťažovateľka za preukázané, že jej podanie z 7. júna 2012 bolo vyhodnotené ako námietka zaujatosti.

Žiadny z vyššie uvedených štátnych orgánov Slovenskej republiky však nedal sťažovateľke odpoveď, na akom právnom základe došlo k vylúčeniu uplatnenia § 24 odsek 5 vtedy platného zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, ktorý ustanovuje presný postup rozhodovania o vylúčení zamestnanca. Taktiež nedali odpoveď na to, ako došlo k vylúčeniu pôsobnosti ustanovenia § 24 odsek 4 vtedy platného zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a jeho určitého odkladného účinku, ktorý celkom jasne ustanovuje, že zamestnanci, voči ktorým bola uplatnená námietka zaujatosti mohli v danom prípade vykonať nevyhnutné úkony a nie rozhodnúť vo veci samej, k čomu však došlo. Tohto vysvetlenia sa sťažovateľka opakovane domáhala, naposledy v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici na strane 8 hore, kde pojednávala o spôsobe, akým mala byť námietka zaujatosti vyhodnotená. Všetky štyri vyššie vymenované štátne orgány sa však tejto otázke vyhli.“.

4. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľka domnieva, že pre postup správneho orgánu po uplatnení námietky zaujatosti toho času platilo ustanovenie § 24 ods. 4 a 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“). V nadväznosti na uvedené sťažovateľka upriamuje pozornosť na argumentáciu, v zmysle ktorej «... najvyšší súd v napadnutom rozsudku v tejto veci konštatoval (strana 6, tretí odstavec), že správca dane „správne vykonával daňovú kontrolu u žalobcu, keď na jeho všeobecné a nekonkrétne námietky neprihliadal“. Toto konštatovanie je... nepochopiteľné. V situácii, ak je nejaké podanie sťažovateľa hodnotené ako námietka

zaujatosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky hodnotí len „neprihliadanie“ na takúto námietku, pričom mu však vôbec nechýba rozhodnutie o takejto námietke pred rozhodnutím vo veci samej. Akým spôsobom Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že rozhodnutie o námietke zaujatosti pred rozhodnutím vo veci samej nie je potrebné, v napadnutom rozsudku nikde nenájdeme. Rovnako odpoveď na túto otázku nenájdeme ani v rozhodnutiach ostatných troch štátnych orgánov, ktoré sa vecou predtým zaoberali. Ak teda napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nedáva odpoveď na skutočnosť, prečo mohol správny orgán „neprihliadať“, inak povedané odignorovať, námietku zaujatosti sťažovateľa, jedná sa celkom jednoznačne o rozhodnutie arbitrárne. Výraz „odignorovať“ je plne namieste najmä pri postupe správcu dane, pretože ten podanie námietky zaujatosti v platobnom výmere nikde ani len nespomenul, čo podľa názoru sťažovateľa nemá obdobu. Štátne orgány musia postupovať v medziach zákonov, a ak zákon spája s nejakým inštitútom (napr. námietkou zaujatosti) určité právne následky či postupy, tieto sa musia bezpodmienečne rešpektovať. ...

Krajský súd v Banskej Bystrici síce pristúpil k vecnému vyhodnoteniu námietky zaujatosti, avšak svedkov navrhnutých na jej ozrejmenie po vecnej stránke odmietol vypočuť. V zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona o správe daní a poplatkov je však evidentné, že ani Krajský súd v Banskej Bystrici, ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemali kompetenciu hodnotiť námietku zaujatosti po vecnej stránke.».

5. Sťažovateľka v podanej sťažnosti dáva do rozporu závery najvyššieho súdu o tom, že neuniesla dôkazné bremeno, a konštatuje arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z dôvodu, že najvyšší súd „... nijako nevysvetlil, prečo by dôkazy predložené sťažovateľkou do daňovej kontroly mali byť irelevantné.

Rovnaké námietky, ako sťažovateľka uplatňuje v tejto sťažnosti voči napadnutému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, platia aj voči prvostupňovému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, nakoľko na jeho odôvodnenie sa Najvyšší súd Slovenskej republiky bezvýhradne odvoláva a stotožňuje sa s ním.“.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 76/2013 z 30. októbra 2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 76/2013 z 30. októbra 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 269,58 € (2 x úkon á 127,16 € + 2 x 7,63 € paušál, a to za prevzatie veci a túto sťažnosť) + 20 % DPH, spolu s DPH v sume 323,50 € na účet jeho právneho zástupcu -advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

7. Ústavnému súdu bolo na základe jeho výzvy 18. februára 2015 doručené písomné stanovisko najvyššieho súdu k podanej ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd v ňom, reagujúc na argumentáciu sťažovateľky, na podporu svojich tvrdení uvádza, že „... súdy konajúce o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti druhej hlavy OSP nie sú súdmi skutkovými, ale súdmi preskúmacími, a preto nevykonávajú dôkazy (iba výnimočne) v konaní tak, ako je to pri civilných žalobách, v civilnom sporovom konaní. Na základe toho potom ani nie sú viazané návrhmi účastníka vykonávať v daných veciach dokazovanie. Dokazovanie totiž vykonáva správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava, pričom, ak by bolo dokazovanie vykonané nedostatočne, teda tak, že by nebol náležité zistený skutkový stav veci, súd by napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie za účelom doplnenia zistenia skutkového stavu veci. Takáto situácia však v tomto prípade nenastala. Správne orgány oboch stupňov dostatočne zistili skutkový stav veci a správne rozhodli o tom, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno na dodanie služieb od spoločnosti ROYAL REAL, s.r.o.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku zaujatosti zo strany žalobcu, tak odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd ju nepovažoval za námietku v zmysle § 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v znení neskorších predpisov, nakoľko nebola smerovaná voči

konkrétnym zamestnancom správcu dane s ich pomerom k veci alebo daňovému subjektu alebo ich zástupcovi.

Ani v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nebolo uvedené voči komu a z akých dôvodov vzniesol námietku zaujatosti a nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom na preukázanie reálnosti zdaniteľných plnení je potrebné nielen mať doklady dokumentujúce uskutočnenie obchodu alebo dodanie služby, ale musí byť v daňovom konaní aj preukázaná reálnosť uskutočnenia zdaniteľných plnení osobami ktoré obchod alebo službu mali dodať alebo vykonať.

Vychádzajúc z uvedeného považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú a navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť neprijal.“.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva a slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. ... Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 76/2013 z 30. októbra 2014 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pre účely preskúmania sťažovateľkou tvrdených námietok zadovážil príslušný spis Daňového úradu Banská Bystrica.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, patrí v rozsahu ustanovenom zákonnými predpismi do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07).

13. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ vrátane najvyššieho súdu

je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody právnickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

14. O taký prípad však v prerokúvanej veci nešlo, keďže konaniu pred najvyšším súdom a jeho rozhodnutiu, ktoré sťažovateľka sťažnosťou napadla, nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 8 Sžf 76/2013 z 30. októbra 2014 vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky.

15. Sťažnosti sťažovateľky chýba v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu.

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako

primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a z čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

18. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, v rámci ktorého odvolací súd správne poznamenal, že *„... krajský súd... preskúmal napadnuté rozhodnutia z tých dôvodov, ktoré ako dôvody nezákonnosti žalobca uplatnil v žalobe. Krajský súd poukázal na to, že žalobcovo podanie vo veci námietok zaujatosti pracovníkov správcu dane, resp. celej finančnej správy a Ministerstva financií SR neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali vzťahu medzi konkrétnym zamestnancom správcu dane a konateľom žalobcu ani v osobnej a ani v inej rovine. Poukázal na to, že obsah podania žalobcu označený ako návrh na zastavenie konania mal charakter námietok zaujatosti voči zamestnancom správcu dane, avšak takáto pochybnosť nemôže založiť všeobecné tvrdenie o zaujatosti správneho orgánu ako takého z dôvodu pomsty zo strany štátu, ale musí ísť o konkrétnu námietku voči konkrétnemu zamestnancovi správcu dane. ...*

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležité aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP, v celom rozsahu stotožnil a považuje ich za svoje vlastné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 247 a nasl. OSP a § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil. ...

Taktiež neobstojí ani námietka ohľadom nezákonnosti vykonania daňovej kontroly zamestnancami správcu dane, t. j. Daňového úradu Banská Bystrica a Finančného riaditeľstva SR. Žalobca nikde ani v daňovom konaní a ani v napadnutej žalobe nepreukázal, že by mal konkrétne námietky voči zamestnancom správcu dane alebo žalovaného. Preto správne vykonával daňovú kontrolu u žalobcu, keď na jeho všeobecné a nekonkrétne námietky neprihliadal. Zo strany správcu dane a žalovaného išlo o naplnenie legitímnosti zákonom o správe daní sledovaného cieľa, t. j. zabezpečenia fiškálnych záujmov štátu. Preto uvedený postup krajského súdu v danej veci nevybočil z rámcov legálnosti a zákonnosti a nemal charakter svojvoľnosti a arbitrárnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.“.

19. V zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. zamestnanec správcu dane je z daňového konania vylúčený, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k daňovým subjektom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti. Zamestnanec správcu dane je z daňového konania vylúčený aj v prípade, že sa v tej istej veci zúčastnil daňového konania ako zamestnanec orgánu iného stupňa.

20. Zamestnanec, o ktorého nezaujatosti sú pochybnosti, smie do doby, než bude rozhodnuté o jeho nezaujatosti, vykonať vo veci len nevyhnutné úkony. O vylúčení zamestnanca z daňového konania rozhodne jeho priamo nadriadený vedúci zamestnanec, ktorý môže rozhodnúť o vylúčení i z vlastného podnetu. Pri námietke zaujatosti vedúceho zamestnanca správcu dane rozhodne o vylúčení jeho najbližšie nadriadený vedúci zamestnanec. Pri námietke zaujatosti vedúceho zamestnanca správcu dane, ktorý nemá nadriadeného vedúceho zamestnanca, rozhodne o vylúčení orgán najbližšie nadriadený správcovi dane (ustanovenie § 24 ods. 4 a 5 zákona č. 511/1992 Zb.).

21. V zmysle ustanovenia § 165 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa daňová kontrola začatá a neukončená pred účinnosťou tohto zákona dokončí podľa doterajších predpisov.

Zo spisu Daňového úradu Banská Bystrica považoval ústavný súd za preukázané, že daňové konanie bolo u sťažovateľky v súvislosti s výkonom daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 1. až 4. štvrťroka 2010 začaté 20. júna 2011 na základe oznámenia o výkone daňovej kontroly č. 651/320/30917/2011/Rač z 23. mája 2011.

22. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že námietka zaujatosti spôsobilá na jej posúdenie príslušným orgánom musí mať v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. určitú mieru nevyhnutnej kvality, ktorou tak v počiatku (t. j. 7. júna 2012 v čase podania námietky zaujatosti ústne do zápisnice o ústnom pojednávaní), ako i následne v priebehu samotného konania (v dôsledku jej doplnenia zo strany sťažovateľky) sťažovateľkina námietka nedisponovala.

Hoci sťažovateľka vo vznesenej námietke zo 7. júna 2012 uviedla, že „... uplatňuje zaujatosti podľa § 24 zákona č. 511/1992 Zb., a to vo vzťahu ku všetkým zamestnancom správcu dane, vrátane vedúceho zamestnanca, ktorý už nemá nadriadeného zamestnanca... namietať, pre potreby posudzovania medzinárodnými súdnymi inštanciami, aj zaujatost celej Finančnej správy SR, ako aj Ministerstva financií SR...“, predmetná námietka sama osebe nebola podľa názoru ústavného súdu spôsobilá jej prieskumu v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 zákona 511/1992 Zb., pretože právna úprava v tomto smere hovorí o konkrétnom zamestnancovi, ktorý môže byť vylúčený len z uvedeného zákonného dôvodu.

23. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v čase vydania dodatočného platobného výmeru, t. j. 21. júna 2012 (teda v čase konania pred príslušným prvostupňovým orgánom), neexistovala právne spôsobilá námietka zaujatosti, keďže sťažovateľka príslušnému daňovému úradu predostrela námietku zaujatosti všeobecnú a nekonkrétnu tak, ako to správne vyhodnotil najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí.

Rovnako i podľa názoru ústavného súdu v čase rozhodovania tak Daňového úradu Banská Bystrica (t. j. rozhodnutie č. 9600401/5/1135758/2012/Rač 21. júna 2012), ako i v čase vydania rozhodnutia Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky (t. j. rozhodnutie č. 1100301/1/1194015/2012/5094 z 22. októbra 2012) sťažovateľka príslušným daňovým úradom konkretizovanú a odôvodnenú námietku zaujatosti, adresovanú voči konkrétnym zamestnancom správcu dane, nepredložila.

V kontexte uvedeného následné dodatočné rozhodovanie o nevyhlúčení zamestnanca správcu dane – [REDAKOVANÉ] (rozhodnutie č. 9600401/5/3422394/2012/Sovo z 20. novembra 2012), respektíve o zastavení daňového konania vo veci námietky zaujatosti voči zamestnancom správcu dane – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (rozhodnutie č. 9600401/5/3744965/2012/Sovo zo 14. decembra 2012, ako i rozhodnutie č. 9600401/5/3745014/2012/Sovo zo 14. decembra 2012) – nemá vplyv na správnosť rozhodnutí príslušných daňových orgánov.

24. V závere ústavný súd dáva do pozornosti, že nie je jeho úlohou perfekcionistacky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nimi urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, kedy procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, kedy určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup contra legem – protiústavnosť konania nezaloží.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015